

‘Daar was ik trots op’

Lia Lucius

Mijn baas had zo'n vertrouwen in me dat ik op mijn 62e nog mocht gaan studeren!

WIE IS LIA?

“Ik ben de negende uit een gezin van twaalf kinderen en groeide op in de Meerstraat. Tot mijn vijftiende hadden we thuis een café. Ik ging in Heeswijk naar school, begon daar ook met werken en verhuisde, toen ik trouwde, naar Berlicum. Later kwam ik weer terug naar Heeswijk.”

WERK EN GEZIN

“Op mijn vijftiende ging ik bij anderen in het huishouden werken, verzorgde de kinderen, maar hielp zo nodig ook mee in het bedrijf. Ik had meteen veel plezier in mijn werk en had al jong een goed overzicht in wat er in een gezin of bedrijf moest gebeuren. In de tijd dat ik trouwde en kinderen kreeg, bleef ik thuis, maar

toen ze naar school gingen, begon ik met halve dagen te werken. Als de kinderen ziek waren of vakantie hadden, maakte ik goede afspraken met mijn werkgever. Ze wisten dat ze op me konden rekenen.”

OP ZOEK NAAR MEER INHOUD

“Op een gegeven moment vertelde mijn zus dat er op Bernezorg, nu Laverhof, mensen gevraagd werden voor de huishoudelijke dienst. Ik solliciteerde en werd aangenomen. Voor het eerst had ik collega's. Het was gezellig en toen nog minder druk dan nu. Bovendien dacht ik graag mee met alles wat Bernezorg aanging en zat dus in veel commissies. Na elf jaar solliciteerde ik als voedingsassistente. Ik verhuisde naar Ter Weer en zette daar het ge-

beuren rondom voedingsassistentes op de rol. Dat hield in dat ik 36 uur moest gaan werken. Prima, dat wilde ik wel. Later ging ik terug naar Bernezorg, waar ik op Karmijn kwam werken. Daar ben ik tot de grote veranderingen in de zorg gebleven.”

‘Wat cliënten zelf willen, staat bij mij voorop’

GROTE VERANDERINGEN IN DE ZORG

Op de eerste plaats werd binnen Bernezorg per afdeling één team, met één leidinggevende aangesteld. Samen had je de verantwoordelijkheid voor alles wat op deze afdeling moest gebeuren. Bovendien werd het management uitgedund. Dit alles had voor mij weinig gevolgen. Maar toen Den Haag eiste dat op de werkvloer de kwaliteit van zorg verhoogd werd, brak er een spannende tijd aan. Er werd veel van ons verwacht en je moest overal inzetbaar zijn. Intussen ging het management op zoek naar een oplossing en kregen we het aanbod om te gaan studeren. Daarvoor moesten we wel solliciteren. En zo begon ik op mijn 62e aan mijn opleiding als Verzorgende.”

Tekst: Jose van der Heijden Fotografie: Eefje Voets

‘Er is geen baan waar je dichter bij mensen staat dan in dit vak’

EEN VERRIJKING VAN MIJN LEVEN

“Ik kreeg dikke boeken met opdrachten, maakte verslagen en ging meteen volop in de zorg aan de slag. Natuurlijk alles onder goede begeleiding. Bovendien stond mijn gezin achter me. Soms zaten mijn kleindochter en ik samen ons huiswerk te maken. Ze was trots dat ze op school vrij moest vragen voor de diploma uitreiking van haar oma. Ik werd Woonzorgbegeleider 2. Ik verzorg mensen, geef geestelijke ondersteuning aan bewoners en familie, betrek de familie bij de zorg, rapporteer, deel medicijnen uit en stuur mensen zo nodig op tijd door naar het juiste specialisme.”

To tuin or not to tuin

Mense kunne op veul verskillende maniere rijk worre. Ge kunt beverbild veul geld verdie of heel wendig útgeve. En 't beste is es ge dees twee kombineert. Tenzij ge nie rijk wilt worre, de kan ok netuurlijk en dan is 't meer een kwestie van wendig verdie en veul útgeve. Geld útgeve is nie moeluk, en es ge nie goewd wit hoe da moet, dan belt mar efkes, dan help ik wel. Want geld útgeve is ok leuk. On 'n leuke vekansie beverbild, unne néjen kenarie, 'n néj jepunneke of unnen néje twidderhandse wage. Minder leuk is útgeve on belasting. En zo laas ik pas de we d'r miskien 'n belasting bé krége; de stoeptegeltaks. Es ge oewen tuin nie beplant mé gruunighet, mar vol stoeptegels legt, dan moete betoale. Bé men zo dé knap lastig worre vur de belasting. Mennen tuin is olling verhard, mar op 't mement ist gelijk gruun. Sti olling vol mé plentjes en heb er niks vur hoeve doen; ze zen vunèiges gekomme. In korte tet ston 't opins gewoon vol en zo heb ik mennen tuin benoemd tot pop-up tuin.

En zo zo ik er dan gin belasting vur hoeve te betoale of miskien allinig in de winter ester niks groeit. Eigeluk wir meer een part-time tuin dan. Eigenluk zo ik nog geld toe moete krége vur mennen tuin. Kik in de netuur geld 't recht van de sterkste; de sterkste plante overleve. Plante die ik nie zéj en zommar groeie, zen dus de sterkste.

ZODOENDE DRAAG IK DUS MEN STEENTJE BÉ ON 'T NETUURLUKE VERLOOP VAN DE FLORA.

Goewd bezig dus, en zo best beloond meuge worre mé belastingvermindering of subsidie.

ToKo

